

kapitalistiske Forsyndelesr. Det er da i Virkeligheden, forekommer det mig, i høj Grad en udstrakt Haand fra denne Regering til disse Partier, og saa møder disse Partier frem, tilsyneladende ganske sorgløse, og afviser, næsten haanligt, et saadant Forslag fra Arbejderklassens Side her i Landet. Jeg maa tilstaa, at det er en Politik, som jeg ikke forstaaer, og jeg tror heller ikke, at denne Politik vil blive vurderet paa den Maade, som de Herrer selv tror, af den store Befolkning her i Landet, tvært imod er det min Opfattelse, at den Politik, som man følger her ved denne Lejlighed, vil kunne bringe de Herrer smertelige Erindringer, for for saa vidt Vælgerne her i Landet skulde komme til at udtale sig om den.

Jeg skal indrømme det ærede Medlem Hr. Drachmann, at Lovforslagets § 6 om de 15 Mill. Kr.'s Tilskud efter min Mening er det vigtigste Afsnit i Lovforslaget. Jeg tror dog ikke, vi skal have saa mange Penge, som det ærede Medlem Hr. Drachmann mente, henimod 100 Mill. Kr., for at løse denne Opgave. Hvis man f. Eks. ser paa de Regnskaber, der er afgivet af Tekstilsfabrikkerne for det forløbne Aar, vil man se, at adskillige af Regnskaberne udviser et Overskud. 4—5 Fabrikker har et ganske vist mindre Overskud; til Gengæld er der ogsaa en Del Fabrikker, 7 à 8, der har arbejdet med Underskud, en enkelt endogsaa med et meget stort Underskud. Men medens denne er en af de Fabrikker, der sorterer under Landmandsbanken, hvor den kom ind i Spekulationsperioden, og som er ganske overkapitaliseret, hvorved den skal forrente et ganske urimeligt Beløb, maa jeg sige, at for de øvrige Fabrikkers Vedkommende er Underskuddene ikke saa kolossale, uden at man meget vel kan tænke sig, at en Tilskudslovgivning som den her foreslaaede vil være i Stand til at holde Tekstilindustrien gaaende. Jeg vilde derfor tro, at man, for saa vidt man kom til at tale nærmere om dette Spørgsmaal, ogsaa fra anden Side vilde blive nødsaget til at indrømme, at Regeringens Forslag i § 6 er meget vel motiveret, og jeg tvivler i alle Tilfælde om, at Industriherrene og Haandværksmestrene her i Landet, alle de, som er kædet til Industri og Haandværk, vilde afvise Forslaget paa en saadan Maade.

Jeg forstaaer i det hele taget ikke, at Venstre altid er saa modvilligt og vrangvilligt, naar Talen er om at støtte Industrien. Vi andre er jo aldrig saa vrangvillige, naar Talen er om at yde Støtte til Landbruget, vi gør os dog som Regel ikke kostbare; mig bekendt har f. Eks. Bekæmpelsen af

Mund- og Klovesygen vist allerede kostet en 11—12 Mill. Kr., men er der nogen af de Herrer, der nogen Sinde har hørt et eneste vrangvilligt Ord fra noget andet Partis Side her, naar man har talt om disse Bevillinger? Nej, Socialdemokratiet saavel som de Radikale og de Konservative er altid gaaet med til de i saa Henseende fornødne Bevillinger, og jeg føler mig overbevist om, at hvis det var nødvendigt at yde endnu større Bidrag til Bekæmpelse af dette Onde, vilde man ikke derfor faa noget ondt at høre fra Socialdemokratiets Side. Vi har heller aldrig stillet os vrangvilligt overfor andre Krav fra Landbruget, og jeg vil gerne i denne Forbindelse sige til det ærede Medlem Hr. Pinstrup, hvem denne Tale ikke synes at behage, at det forekommer mig, at Landbruget er et i høj Grad forkælet Erhverv her i Landet. Og det er ikke ufortjent, det vil jeg gerne sige til det ærede Medlem; jeg er den første til at indrømme, at det danske Landbrug i alle Henseender har løst en stor kulturel og økonomisk Opgave herhjemme, og at det i høj Grad har bidraget til at gøre det Land, hvori vi lever, stort og berømt, og til en vis Grad ogsaa rigt, men jeg maa ogsaa sige, at dette Landbrug er dog ikke i Stand til at føde de 3 Millioner Mennesker, der lever her i Landet, det maa ogsaa det ærede Medlem Hr. Pinstrup indrømme er ganske umuligt. Landbruget er jo heller ikke et Erhverv, der byder sine jordløse Medarbejdere nogen særlig luksuriøs Tilværelse, tværtimod, det er en meget nøjsom og fattig Tilværelse, det byder sine Tjenestefolk, sine Daglejere, Husmænd og andre Arbejdere. Hvad dette Landbrug kaster af til dets egne Indehavere, skal jeg ikke komme ind paa ved denne Lejlighed, men jeg siger, at til Trods for, at Landbruget altsaa kun byder sine jordløse Medhjælpere en saadan ret nøjsom og spartansk Løn, saa mærker det ærede Medlem dog aldrig nogen Uvillie hos os, naar Talen er om Støtte til dette Landbrug.

Efter min Opfattelse er imidlertid Industrien og Haandværket her i Danmark til visse et ligesaa produktivt Erhverv som Landbruget, og maaske endda et mere produktivt Erhverv. Den Forædling og Forøgelse af alle Værdier, der finder Sted ved Industriens Hjælp, er jo saa kolossal, at man i Almindelighed ikke gør sig noget rigtigt Begreb derom, og hvis Danmark ikke havde dette udmærkede Haandværk og denne, kan jeg godt sige, gode Industri, som vi har, vilde det være ganske umuligt at føde Landets Befolkning og skaffe den Arbejde, og det vilde